

פרק 50

אגוצנטריות

פדמה פאטיל סיימה את ארוחת הערב שלה מעט מאוחר, באיזור שבע וחצי, וכעת היא הזדרזה החוצה מהאולם הגדול אל מעונות רייבנקלו ואל חדרי הלימוד. ריבולים זה כיף ולהשמיד את המוניטין של גריינג'ר זה כיף עוד יותר, אבל זה עלול להסיח את דעתה משיעורי הבית. היא דחתה חיבור של שישה אינצ'ים על יער לומיליאלור שהיא צריכה להגיש בבוקר בשיעור תורת-הצמחים, אז היא צריכה לסיים אותו הערב.

היא שמעה את הלחישה בזמן שהלכה במסדרון אבן ארוך, צר ומפותל, והיא נשמעה כאילו הגיעה היישר מאחוריה.

"פדמה פאטיל..."

היא הסתובבה מהירה כבר, שרביטה כבר נשלף מכיס גלימותיה אל ידיה, אם הארי פוטר חושב שהוא יכול להתגנב ולהבהיל אותה בכזו קלות -

לא היה שם איש.

פדמה הסתובבה מייד והביטה לכיוון השני, אם הוא הטיל לחש וונטרילוקיזם -

גם שם לא היה איש.

האנחה הלוחשת נשמעה שוב, רכה ומסוכנת עם נימה מלחששת.

"פדמה פאטיל, ילדת סלית'רין..."

"הארי פוטר, ילד סלית'רין," היא אמרה בקול רם.

היא נלחמה בהארי פוטר ובלגיון הכאוס שלו כבר עשרות פעמים, היא ידעה שהיה זה הארי פוטר שעשה זאת איכשהו...

...אף על פי שלחש הוונטרילוקיזם דרש קו ראייה, ובמסדרון המפותל, היא ראתה בקלות עד הפיתול הבא מקדימה ומאחורה, ולא היה שם איש...

...זה לא משנה. היא הכירה את האויב שלה.

נשמע גיחוך לוחש, מגיע מקרבתה כעת, והיא הסתובבה וכיוונה את שרביטה אל הלחישה וצעקה *"לומינוס!"*

קליע האור האדום נורה והכה בקיר, שהואר בזוהר ארגמן שדעך לאחר זמן קצר.

היא לא באמת ציפתה שזה יעבוד. לא ייתכן שהארי פוטר בלתי נראה, לא באמת בלתי נראה, זה קסם שרוב המבוגרים לא יכולים לעשות, והיא מעולם לא האמינה בתשע עשירות מהסיפורים עליו.

הקול הלוחש צחק שוב, מצידה השני כעת.

"הארי פוטר ניצב על פי תהום, לחש הקול, נשמע קרוב מאוד לאוזנה כעת, "הוא מתנוודד, אבל את, את כבר נופלת, ילדת סלית'רין..."

"המצנפת לא קראה סלית'רין בשם שלי, פוטר!" הוא נסוגה לקיר, כך שלא תצטרך להסתכל מאחוריה, והרימה את שרביטה לתנוחת תקיפה.

שוב נשמע הצחוק הרך. "הארי פוטר נמצא בחדר המועדון של רייבנקלו במשך חצי השעה האחרונה, עוזר לקווין אנטוויסל ולמייקל קורנר לשנן מתכונים לשיקויים. But it matters not. אני פה כדי להעביר לך הודעה, פדמה פאטיל, ואם תבחרי להתעלם ממנה, זה עניינך."

"בסדר, היא אמרה בקור. "תזהיר אותי, פוטר, אני לא מפחדת ממך."

"סלית'רין היה בית דגול, פעם, אמרה הלחישה; היא נשמעה עצובה יותר כעת. "סלית'רין היה פעם בית שהיית גאה לבחור בו, פדמה פאטיל. אבל משהו השתבש, משהו התקלקל; את יודעת מה קרה לבית סלית'רין, פדמה פאטיל?"

"לא, ולא אכפת לי!"

"אבל צריך להיות לך אכפת, אמרה הלחישה, נשמעת כאילו הגיעה ממש מאחורי ראשה הצמוד לקיר. "משום שאת עדיין אותה הילדה לה מצנפת המיון הציעה את האפשרות. את חושבת שאם בחרת ברייבנקלו אינך פנסי פרקינסון, ולעולם לא תהיי פנסי פרקינסון, לא משנה איך תנהגי?"

למרות הכל, צמרמורות פחד קטנות החלו להתפשט מעמוד השדרה שלה אל עורה. היא שמעה גם את הסיפורים האלה על הארי פוטר, שהוא מבאר-הכרה בסתר. אבל היא עדיין עמדה זקוף, והכניסה את כל הארס שהצליחה לקולה כשאמרה, "הסלית'רנים נהיו אפלים כדי להשיג כוח, בדיוק כמוך, פוטר. ואני לא אעשה זאת, לעולם."

"אבל את תפצי שמועות נבזיות על נערה תמימה, לחש הקול, "אף על פי שזה לא יעזור לך להשיג שום שאיפה משלך, ומבלי לשקול את העובדה שיש לה בני ברית חזקים שעשויים להתרגז. זה אינו הסלית'רין הגאה של ימי קדם, פדמה פאטיל, זו איננה גאוותו של סלזאר, זה הסלית'רין שנרקב, פדמה פרקינסון ולא פדמה מאלפוי..."

היא הלכה ונעשתה מבוהלת יותר משהייתה אי פעם, והיא החלה לחשוב על האפשרות שאולי זו באמת רוח. היא מעולם לא שמעה שרוחות יכולות להחביא את עצמן ככה, אבל אולי הן פשוט לא נהגו לעשות זאת - שלא לדבר על זה שרוב הרוחות לא היו כל כך מפחידות, הן היו בסך הכל אנשים מתים - "מי אתה? הברון המגואל?"

"כשהארי פוטר הוכה על ידי בריונים, לחש הקול, "הוא הורה לכל בני בריתו להימנע מנקמה; אז זוכרת זאת, פדמה פאטיל? משום שהארי פוטר מתנוודד, אך טרם אבד; הוא נאבק, הוא יודע שהוא בסכנה. אבל הרמיוני גריינג'ר לא הורתה כך לבני בריתה. הארי פוטר כועס עלייך, פדמה פאטיל, כועס יותר מכפי שהיה כועס בשביל עצמו... ולו יש בני ברית משל עצמו."

רעד עבר בה, היא ידעה שהוא היה גלוי לעין ושנאה את עצמה בשל כך.

"הו, אל תחששי, נשם הקול. "לא אפגע בך. משום, פדמה פאטיל, שהרמיוני גריינג'ר חפה מפשע באמת ובתמים. היא לא ניצבת על פי תהום, היא אינה נופלת. היא לא ביקשה מבעלי בריתה להימנע מלפגוע בך, משום שהיא לא חשבה על כך כעל אפשרות. והארי פוטר יודע היטב שאם היה פוגע בך או גורם לפגיעה, למען הרמיוני גריינג'ר, אז היא לעולם לא הייתה מדברת איתו שוב, עד שהשמש הייתה בוערת עד כלות והכוכב

האחרון היה נמוג מהשמיים. "הקול היה עצוב מאוד כעת. "היא באמת ילדה אדיבה, אדם כמותו אוכל רק לייחל להיות..."

"גריינג'ר לא יכולה להטיל את לחש הפטרונוס!" אמרה פדמה. "אם היא באמת הייתה נחמדה כמו שהיא מעמידה פנים שהיא –"

"האם את יכולה להטיל את לחש הפטרונוס, פדמה פאטיל? לא העזת אפילו לנסות, חששת מהתוצאה."

"זה לא נכון! לא היה לי זמן, זה הכל!"

הלחישה המשיכה. "אבל הרמיוני גריינג'ר ניסתה, בגלוי לפני חבריה, וכשהקסם שלה נכשל היא הייתה מופתעת ומבוהלת. משום שישנם סודות ללחש הפטרונוס שמעטים ידעו אי פעם, וייתכן שאין איש מלבדי כיום." גיחוך רך ולוחש. "בי נשבעתי שאין זה כתם על נפשה שמונע מאורה לזרוח. הרמיוני גריינג'ר אינה מסוגלת להטיל את לחש הפטרונוס מאותה הסיבה שגודריק גריפינדור, שהקים את האולמות הללו, לא היה מסוגל."

המסדרון באמת נעשה קר יותר, היא הייתה בטוחה בכך, כאילו מישהו השתמש בלחש הצינון.

"והארי פוטר אינו בן בריתה היחיד של הרמיוני גריינג'ר." כעת נשמעה נימה של שעשוע יבש בלחישה, זה הזכיר לה לפתע בצורה מפחידה את פרופסור קווירל. "פיליוס פליטיק ומינרווה מקגונגל מחבבים אותה למדי, אני מאמין. האם חשבת על כך שאם יוודע לשניים הללו מה את עושה להרמיוני גריינג'ר, הם עשויים לחבב אותך פחות? ייתכן שלא יתערבו בגלוי; אבל הם עשויים להיות מעט יותר איטיים בהענקת נקודות בית, מעט יותר איטיים בהכוונת הזדמנויות לדרכך –"

"פוטר השתנקר עליי?"

גיחוך רפאים, חה-חה-חה יבש. "את חושבת שהשניים האלה טיפשים, חירשים ועיוורים?" בלחישה עצובה יותר, "את חושבת שהרמיוני גריינג'ר אינה יקרה להם, שהם לא יראו אותה סובלת? כפי שאולי חיבבו אותך בעבר, פדמה פאטיל הצעירה והמבריקה שלהם, אבל את משליכה זאת הרחק..."

גרונה של פדמה היה יבש. היא לא חשבה על זה, בכלל לא.

"אני תוהה לכמה אנשים יהיה אכפת ממך בסוף, פדמה פאטיל. האם זה שווה, רק כדי להרחיק את עצמך מאחותך? להיות הצל לאור של פרוואטי? הפחד הגדול ביותר שלך תמיד היה להיכנס להרמוניה איתה, לחזור להרמוניה מוטב שאומר; אבל האם שווה לפגוע בשביל זה בילדה תמימה, רק כדי להפוך את עצמך ליותר שונה? האם את חייבת להיות התאומה המרושעת, פדמה פאטיל, האם אינך יכולה למצוא טוב אחר לרדוף אחריו?"

הלב שלה פעם בחוזקה בחזה. היא, היא מעולם לא דיברה על זה עם איש –

"תמיד תהיתי מדוע תלמידים מתעללים זה בזה, נאנח הקול. "איך ילדים הופכים את החיים לקשים לעצמם, איך הם הופכים את בתי הספר שלהם לבתי כלא במו ידיהם. למה בני אדם חייבים להפוך את חייהם שלהם ללא נעימים? אני יכול לתת לך חלק מהתשובה, פדמה פאטיל. זה משום שאנשים לא עוצרים וחושבים לפני שהם גורמים כאב, אם הם לא מדמיינים שהם עצמם עשויים לסבול ממעשה ידיהם. אבל סבול תסבלי, פדמה פאטיל, הו, כן, סבול תסבלי, אם תתמידי בדרך הזו. תסבלי את כאב הבדידות, כאב הפחד וחוסר האמון, שאת גורמת להרמיוני גריינג'ר כעת. אלא שלך הוא יגיע בצדק."

שרביטה רעד בידה.

"לא בחרת צד כשהלכת לרייבנקלו, ילדה. את בוחרת את הצד שלך בדרך שבה את חיה את חייך, במה שאת עושה לאנשים אחרים ובמה שאת עושה לעצמך. האם תאירי חיים של אחרים, או תאפילי אותם? זוהי הבחירה בין אור לאופל, לא המילה שמצנפת המיון מכריזה. והחלק הקשה, פדמה פאטיל, אינו לומר 'אור', החלק הקשה הוא להחליט מה זה מה, ולהודות בפני עצמך כשהתחלת לצעוד בדרך הלא נכונה."

השתררה שתיקה. היא נמשכה זמן מה, ופדמה הבינה שהיא שוחררה.

פדמה כמעט הפילה את שרביטה כשניסתה להשיב אותו לכיסה. היא כמעט נפלה כשניסתה לקחת צעד קדימה מהקיר ולפנות ללכת -

"אני עצמי לא תמיד בחרתי נכונה בין אור ואופל," הלחישה אמרה, חזקה ונוקשה כעת, היישר באוזנה. "אל תיקחי את חובמתי כמילה האחרונה, ילדה, אל תחששי להטיל בה ספק, משום שאף שניסיתי, נכשלתי לפעמים. אבל את פוגעת בחפה מפשע אמיתי, ולא תשיגי אף אחת משאיפותייך בעשותך כך, זה לא לשם שום תוכנית מבריקה. את גורמת כאב אך ורק למען ההנאה שאת מפיקה מכך. לא תמיד בחרתי נכונה בין אור לאופל, אבל זאת היא אפלה, אני יודע לבטח. את פוגעת בילדה תמימה, ומתחמקת מעונש רק משום שהיא נחמדה מכדי לסבול שבני בריתה יפעלו כנגדך. אני יכול לפגוע בך בשל כך, אז דעי רק שאיני מכבד זאת. אינך ראויה לסלית'רין; לכי לעשות את שיעורי הבית בתורת-הצמחים, ילדת רייבנקלו!"

הלחישה האחרונה יצאה בלחשוש שנשמע כמעט כמו נחש, ופדמה ברחה, היא רצה במורד המסדרונות כאילו לת'פולדים רודפים אחריה, היא התעלמה מהחוקים נגד ריצה במסדרונות, אפילו כשעברה תלמידים אחרים שהביטו בה בהפתעה, היא לא עצרה, היא רצה כל הדרך עד למעונות רייבנקלו עם דופק פועם בצווארה, הדלת שאלה "למה השמש זורחת ביום במקום בלילה?" ולקחו לה שלושה ניסיונות לפני שהצליחה לענות בצורה קוהרנטית, ואז הדלת נפתחה והיא ראתה -

כמה בנים ובנות, חלק צעירים וחלק בוגרים, כולם בוהים בה, ובפינה אחת של שולחן מחומש, הארי פוטר ומייקל קורנר וקווין אנטוויסל, מרימים את מבטם מספרי הלימוד שלהם.

"מרלין הקדוש!" קראה פנלופה קלירווטר, קמה מהספה שלה. "מה קרה לך, פדמה?"

"אני," היא גימגמה, "אני, אני שמעתי - רוח -"

"זה היה הברון המגואל?" שאלה קלירווטר. היא שלפה את שרביטה ורגע לאחר מכן היא החזיקה כוס, ואז אגואמנטי אחד לאחר מכן הכוס הייתה מלאה במים. "הנה, שתי את זה, שבי -"

פדמה כבר צעדה לעבר השולחן המחומש. היא הביטה בהארי פוטר, שהביט בה במבטו שלו, רגוע וחמור ועצוב מעט.

"אתה עשית את זה!" פדמה אמרה. "איך - אתה - איך אתה מעז!"

השתררה שתיקה פתאומית במועדון של רייבנקלו.

הארי פשוט הביט בה.

ואז הוא אמר, "אני יכול לעזור לך במשהו?"

"אל תבחיש את זה," אמרה פדמה, קולה רועד, "אתה שילחת בי את הרוח הזו, היא אמרה -"
"אני רציני," אמר הארי. "אני יכול לעזור לך במשהו? להביא לך אוכל, או גזוז, או לעזור לך בשיעורי הבית, או משהו כזה?"

Everyone was staring at the two of them

"למה?" שאלה פדמה. היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר אחר לומר, היא לא הבינה.
"משום שחלקנו ניצבים על פי תהום," אמר הארי. "וההבדל הוא מה שאת עושה בשביל אנשים אחרים. האם תתני לי לעזור לך במשהו, פדמה, בבקשה?"

היא בהתה בו, וידעה, באותו הרגע, שהוא קיבל את האזהרה שלו, בדיוק כמותה.
"אני..." היא אמרה. "אני צריכה לכתוב שישה אינצ'ים על לומיליאלור -"

"תני לי לעלות לחדר שלי ולהביא את הדברים של תורת-הצמחים," אמר הארי. הוא קם מהשולחן המחומש, מביט באנטוויסל ובקורנר. "סליחה, חבר'ה, נתראה אחר כך."
הם לא אמרו דבר, רק בהו, יחד עם כל שאר האנשים בחדר המועדון, בזמן שהארי הלך לעבר המדרגות.
וברגע שהתחיל לעלות, הוא אמר, "ושאף אחד לא יציק לה עם שאלות אלא אם היא רוצה לדבר על זה, אני מקווה שזה ברור לכולם?"

"ברור," אמרו רוב תלמידי השנה הראשונה וחלק מהתלמידים הבוגרים, חלקם נשמעים מפוחדים למדי.

היא דיברה עם הארי פוטר על לא מעט דברים מעבר ליער לומיליאלור - אפילו על הפחד שלה לחזור להרמוניה עם פרוואטי, והיא לא דיברה על זה עם איש לפני כן, אבל מצד שני רוח הרפאים שהייתה בעלת בריתו של הארי כבר ידעה. והארי שלח את ידו לנרתיקו והוציא ספרים מוזרים, משאיל לה אותם לאחר שהסכימה לשמור על סודיות גמורה, ואומר שאם תוכל להבין את הספרים הללו, דרך החשיבה שלה תשתנה מספיק כך שלעולם לא תחזור להרמוניה עם פרוואטי...

עד השעה תשע בערב, כשהארי אמר שהוא צריך ללכת, היא סיימה לא יותר מחצי מהחיבור.
וכשהארי עצר, והביט בה דרכו החוצה, ואמר שהוא חושב שהיא ראויה לסלית'רין, זה גרם לה להרגיש טוב למשך דקה שלמה לפני שהבינה מה נאמר לה ועל ידי מי.

כשפדמה ירדה לארוחת הבוקר, היא ראתה שמנדי הבחינה בה ולחשה משהו לילד שישבה לידה בשולחן רייבנקלו.

היא ראתה שהילדה הזו קמה מהספסל והלכה לכיוונה.

אתמול בלילה פדמה שמחה שהילדה הזו ישנה בחדר השני; אבל עכשיו כשחשבה על כך, זה יותר גרוע, עכשיו היא צריכה לעשות זאת לפני כולם.

אבל אף על פי שפדמה הזיעה, היא ידעה מה עליה לעשות.

הילדה התקרבה -

"אני מצטערת."

"מה?" אמרה פדמה. זו השורה שלה.

"אני מצטערת," חזרה הרמיוני גריינג'ר. קולה היה חזק מספיק כדי שכולם ישמעו. "אני... לא ביקשתי מהארי לעשות זאת, וכעסתי עליו כשגיליתי, וגרמתי לו להבטיח לא לעשות משהו כזה שוב לאיש, ואני לא מדברת איתו לשבוע... אני ממש, ממש מצטערת, העלמה פאטיל."

גבה של הרמיוני גריינג'ר היה נוקשה, פניה נוקשות, ניתן היה לראות את הזיעה שעל פניה.

"אמ, "אמרה פדמה. המחשבות שלה היו מבולגנות לגמרי עכשיו...

מבטה של פדמה הבזיק לעבר שולחן רייבנקלו, שם הביט בהן ילד אחד בעיניים מכווצות, ידיו קמוצות בחיקו.

מוקדם יותר:

"אמרתי לך להיות נחמד יותר!" צווחה הרמיוני.

הארי החל להזיע. הוא מעולם לא באמת שמע את הרמיוני צורחת עליו לפני כן, וזה היה חזק למדי בכיתה הריקה.

"אני - אבל - אבל הייתי נחמד!" הארי מחה. "גאלתי אותה, פחות או יותר, פדמה הלכה בדרך הלא נכונה והורדתי אותה ממנה! זה בטח שינה את כל חייה כך שתהיה מאושרת יותר! חוץ מזה, היית צריכה לשמוע את הגרסה המקורית של מה שפרופסור קווירל הציע -" בנקודה הזו הארי הבין מה הוא אמר וסתם את פיו שנייה מאוחר מדי.

הרמיוני אחזה בתלתליה הערמוניים, מחווה שהארי לא ראה לפני כן. "מה הוא אמר שכדאי לעשות? להרוג אותה?"

המורה להתגוננות הציע שהארי יזהה את כל התלמידים המשפיעים בתוך ומחוץ לשכבה שלו וינסה לקנות שליטה בכל חרושת השמועות של הוגוורטס, והעיר שלרוב זהו אתגר מועיל ומשעשע לכל סלית'רין אמיתי שלומד בהוגוורטס.

"שום דבר כזה," אמר הארי במהירות, "הוא פשוט אמר באופן כללי שאני צריך להשיג השפעה על האנשים שמפיצים שמועות, ואני החלטתי שהגרסה הנחמדה של זה תהיה פשוט ליידע את פדמה ישירות על המשמעות של מה שהיא עושה, ועל ההשלכות האפשריות של המעשים שלה, במקום לנסות לאיים עליה או משהו כזה -"

"אתה קורא לזה לא לאיים על מישהו?" ידיה של הרמיוני משכו בשערה בעת.

"אמ... "אמר הארי. "אני מניח שייתכן שהיא הרגישה קצת מאויימת, אבל הרמיוני, אנשים יעשו כל מה שהם חושבים שיוכלו לעשות ולהתחמק בלי עונש, לא אכפת להם עד כמה זה פוגע באחרים אם הם לא נפגעים בעצמם, אם פדמה חושבת שאין השלכות להפצת שקרים עלייך אז כמובן שהיא פשוט תמשיך לעשות זאת -"

"ואתה חושב שלא יהיו השלכות למה שאתה עשית?"

לפתע הארי החל להרגיש תחושת בחילה בבטנו.

על פניה של הרמיוני הייתה ההבעה הכועסת ביותר שראה מימיו. "מה אתה חושב שהתלמידים האחרים חושבים עליך, הארי? עליי? אם הארי לא אוהב איך שאתה מדבר על הרמיוני, הוא ישלח בך רוחות, זה מה שאתה רוצה שהם יחשבו?"

הארי פתח את פיו ושום מילים לא יצאו, הוא פשוט... לא חשב על זה ככה, בעצם...

הרמיוני הושיטה את ידיה כדי להרים את הספרים שלה מהשולחן עליו הטיחה אותם. "אני לא מדברת איתך למשך שבוע, ואני אומר לכולם שאני לא מדברת איתך למשך שבוע, ואומר להם למה, ואולי זה יבטל חלק ממה שעשית. ואחרי השבוע הזה, אני - אני אחליט מה לעשות אז, אני מניחה -"

"הרמיוני!" גם קולו של הארי עלה לצווחת ייאוש. "ניסיתי לעזור!"

הילדה הביטה לאחור כשפתחה את דלת הכיתה.

"הארי," היא אמרה, וקולה רעד קלות בבכס, "פרופסור קווירל שואב אותך לאפלה, הוא באמת עושה זאת, אני רצינית, הארי."

"זה... לא היה הוא, זה לא היה מה שהוא אמר לעשות, זה הייתי רק אני -"

קולה של הרמיוני היה כמעט לחישה כעת. "יום אחד תצא איתו לארוחת צהריים, ויהיה זה הצד האפל שלך שיחזור, או שאולי פשוט לא תחזור בכלל."

"אני מבטיח לך," אמר הארי, "שכן אחזור מארוחת הצהריים."

הוא אפילו לא חשב כשאמר זאת.

והרמיוני פשוט הסתובבה וצעדה החוצה וטרקה את הדלת מאחוריה.

כל הכבוד על שעוררת את חוקי האירוניה הדרמטית, אידיוט, העיר המבקר הפנימי של הארי. עכשיו אתה עומד למות בשבת הקרובה, המילים האחרונות שלך יהיו 'אני מצטער, הרמיוני', היא תמיד תתחרט שהדבר האחרון שעשתה היה לטרוק את הדלת -

הו, סתום.

כשפדמה התיישבה לארוחת בוקר עם הרמיוני, ואמרה בקול רם שהרוח רק אמרה לה דברים שהיה חשוב שתשמע, ושהארי פוטר פעל נכון כשעשה זאת, היו אנשים שפחדו פחות, והיו אנשים שפחדו יותר.

ולאחר מכן אנשים באמת אמרו פחות דברים נבזיים על הרמיוני, לפחות אנשים בשנה הראשונה, לפחות בציבור, איפה שהארי פוטר עלול היה לשמוע זאת.

כשפרופסור פליטיק שאל את הארי האם הוא אחראי למה שקרה לפדמה, והארי אמר שכן, פרופסור פליטיק אמר לו שהוא יירצה ריתוק של יומיים. אף על פי שהייתה זו רק רוח ופדמה לא נפגעה, עדיין, זו אינה התנהגות מקובלת מתלמיד רייבנקלו. הארי הנהן ואמר שהוא מבין מדוע הפרופסור צריך לעשות זאת, ושהוא לא ימחה;

אבל בהתחשב בכך שנראה שזה כן שינה את ההתנהגות של פדמה, האם פרופסור פליטיק באמת חשב, שלא לציטוט, שהוא עשה את הדבר הלא נכון? ופרופסור פליטיק עצר, ונראה כאילו הוא באמת חושב על כך, ואז אמר להארי, בקול צייצני וחמור, שהוא צריך ללמוד איך להתייחס לתלמידים בדרך הרגילה.

והארי לא היה יכול שלא לחשוב שזו עצה שפרופסור קווירל לעולם לא היה נותן לו.

הארי לא היה יכול שלא לחשוב שאם היה עושה זאת בדרך של פרופסור קווירל, בדרך הסלית'רינית הרגילה, תערובת של תמריצים חיוביים ושליילים שיביאו את פדמה ואת שאר מחרחרי השמועות תחת שליטתו הישירה, אז פדמה לא הייתה מדברת על כך, והרמיוני לעולם לא הייתה מגלה...

...ובמקרה הזה, פדמה לא הייתה נגאלת, היא הייתה נשארת על הדרך הלא נכונה, והיא עצמה הייתה סובלת מכך בסופו של דבר. זה לא כאילו הארי שיקר לפדמה בצורה כלשהי, לאחר שחזר בזמן ועטה את גלימת ההיעלמות והטיל את לחש הוונטרילוקיזם.

הארי עדיין לא היה בטוח אם עשה את הדבר הנכון, או דבר נכון כלשהו, והרמיוני עדיין לא דיברה איתו - אם כי היא דיברה הרבה עם פדמה. זה הכאיב יותר משהארי ציפה, לחזור ללמוד לבדו; כאילו המוח שלו כבר החל לשכוח את המיומנות המושחזת של להיות לבד.

נראה כאילו הימים שעד ארוחת הצהריים של יום שבת עם פרופסור קווירל חלפו לאט מאוד מאוד.